

A bacskovói kolostor

Báthori Csaba

Hegyre hágtam fel, vezetóm a Szondi
s én az apródja. A kolostor éles
sárga lombok közt, kövecses görönggyel
táru elénk most.

Épp keresztelnek. Vagyis épp, azonnal
kezdik is már. Két reverenda hussan,
ősz szakállak, fény. Tele van a tömjén
fürgé szagával

orrom és szám is. Sorok állnak égve:
jobbra egy szentkép, az örök hit árnya.
Én is áthallok a magas világba,
hallom a csendet.

Hallom azt, ki nincs, vagyis énvelem van
csak, szívem hétrét hajoló zugában,
lenn a csend szélén, a hívő-izomban
éltet erővel.

Itt lakoznék ő? Vagy üres szívemben?
Tán üresség kell, hogy a hit kiteljen.
Kék hideg terjeng. De nem is megyek most:
messzire érek.

Petar Csuho

Bajos megkülönböztetni
az ájtatosokat
a turisták között
a barátokat
az árusok között
a hívőket
az istentagadók között

a sokadalomban valaki
lelkét próbálja meg
eladni

másik –
 hogy féláron vásárolja meg
 üdvözülését

szerteszt levelek
 akár bukott angyalok
 fedik el a földi hívságokat
 s a lépések elvesznek
 a szerzetesi ebédlőterem
 s a csontház között

Ivan Landzsev

Semmit se láttam,
 meglehet, nincs is mit nézni.
 Meglehet, nem is hinni való
 az a hívőmennyeiség,
 ami ott nyüzsgött.
 Az egész jámbor sereglet:
 kígyúrtak, gazemberek,
 Máriamagdalénák, lenge
 lányok fiújokkal,
 szemüvegük sötét,
 mint Krisztus arca
 a füstös freskón,
 láncaik
 fénylenek, akár a közeli s
 szeretett halottért gyújtott gyertya.
 Csodabogár népek dörzsölőznek
 a csodatevő ikonokhoz. A tolongás
 az újabb bizonyíték,
 hogy van Isten.

S kezdetben volt a belépődíj.
 S a hetedik percben Ő látta,
 hogy fotózunk, s ez nem volt jó.
 Leereszkedett akkor és mondá:
 „70 leva s magyarázat semmi!”

Magam is, akár az én Istenem
 gyűlölöm, ha magyarázkodnak. Elmenekültem.
 Uzsgyiztam 206 bűnös
 csontom fel a többi után
 a csontházba.

Szondi György

Zárt világok intelmei
között gombócos talmi
cukorkák billegnek arra,
hol kereszték előtt falra
szentelt százados képek
és törzsgöcsörtök téged
áhitatra sarkallának
buzgó népek sodrában, imának
oltalmával nélküled,
ki hunyorogsz csak füledt
neszek hamuhodó múltán...

Benn árkádmagányban dül tán
holmi hit? Magad ereje
csupán, éltesen az kolostor-
szigeten, hol önostor
segít igazán, tudod, hisz
tudhatod, engedi komisz
illem,
mit nem.
Senkire szitkot itt se szórok,
Bacskovo egére szólok
ha föl:
fel innen,
ide el,
jövel.

Az aszenovgradi vár

Báthori Csaba

Ingben, tornacipőben
az éghez közeledőben
nem látni, mi van előttem –

ahogy lefele jöttem,
mozdult valami fölöttem
fellegek között felelőtlen –

valaki kéken, kimerülten
súgta: odalent mégis szebben
értettem meg, mire születtem.

Hegyi haiku

Holt istenem
arra ítelt, hogy már
sosem lehetek bolgár.

Petar Csuho

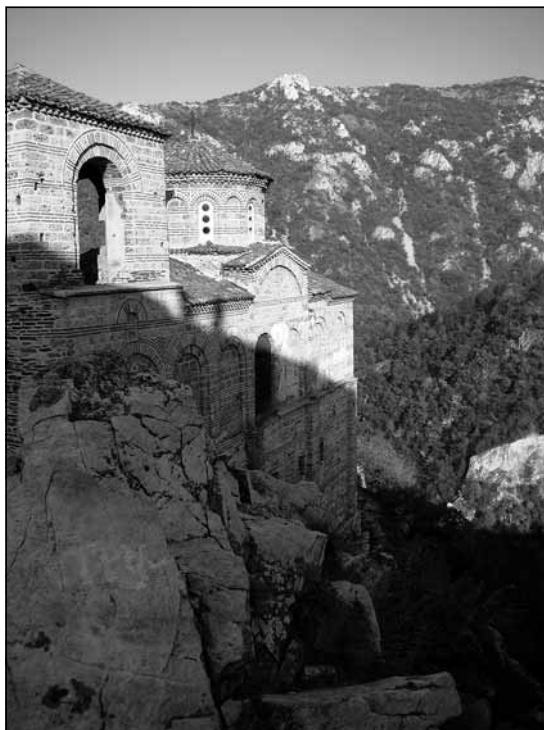
Mit találok itt –
szélkapukat
Napfalakat
s imitt-amott lyukas tetőt
kék égből

egyedül a templom
van kőből
de fájdalom
nem a bölcseké az
s nem tudjuk vele
olcsó napjainkat
új aranykorra váltani

Ivan Landzsev

7518 (2010) nyarán én nékem,
I. Lukács Ivánnak,
unalmából emeltetvén,
bolgárok s más népek
íránt ki vagyok borúlátó,
megtetszett
az előttem másoknak is
tetsző erődítés. A
nevem-rokona cár idevéste
nem önhittelenül, hogy ő
e helyt az úr. Közel nyolc századév után
centiméterekkel jobbra egy Venci turista
odaírta „Itt volt Venci”.
Egy heves rajongó pedig kicsivel odébb
rápingálta: „Szeretem Tosót”.

Határozzon a történelem, kinek a
a hagyatkozását tüntesse el a kőről,
én pedig maradjak csak ura minden
firkának a magam papírján.

Szondi György

Hallgatag dalmahodásban fel
kőfalrétegek horizontja ível szét.
Tömbökben válik homálytól harsan el
a kérges kész lét.

Téveszmék suta hanyaglása velünk –
rekedt lobok a hitek kint s alant
valaha szcénák és tapsok, hol elül
a dobogás, ujjak mozgása, falak
híradása, üvöltő közöny? Nem,
harmatlik ránk kézen-közön ütem,
házközön fény iramlása,
kinek-kinek éber mása
marasztal:
helyünk velünk elhonor, hasztalan
a

A ploutivzi ókori színház

Báthori Csaba

Kék és sárga és zöld az este, –
harmat és hűvösség megeste,
s mintha egy magas úrbe esne
emelkedve és vetemedve
egy könnyű szeles kicsi medve,
és sírna közben és nevetne
a fenti lomha fellegekre
s a lenti légi emberekre,
kik nehézkednek a kövekre
s úgy lógnak lábbal, mint a cserge
s mint egy vasárnapi ereklye,
úgy ragyognak itt örömükbe,
bár mindegyikük esti egyke
és nem hatolhat négyről ötre,
legfeljebb ha kettőről egyre,
és sose mehet Vele szembe,
aki fenn ül egy nagy terembe
s miután magát megteremte,
még a világot is kikezdte...
és ezért szállt ránk ez az este.

Petar Csuho

Épp akkor érünk
a színházba amikor
a Nap lelép a színről

senki se tapsol
senki se dob virágot
csak a kávézó pilledt pincérnői
vetnek pár pillantást
a szobrok mint
törzsvendégek felé
kik nem is rendelnek
s indulni sincsen eszükben

Ivan Landzsev

Pöröl lenn hangosan az út
bal sávja a jobbal. A vizzálynak
nem lesz csak úgy vége. Hallani, hogyan írok?
Az akusztika miatt kérdezem.
Igen jó az, ha dombok
zárják közre.
Még a székekre is írva van –
ahol kerületed olvasod, oda
ülsz, közönség leszel és nézel.
Előrelátó rómaiak jutottak
erre az igazságra, s az nem hangzik ekként: „Érezd
magad úgy, mint nálatok, amikor színházban vagy”,
valami ilyesféle. Mást akar az nekünk mondani:
Minden fenék a kerületéhez tartozik.
Az enyém pedig nem itteni.
Egyedül az marad neki, hogy
fellépjen a színpadra.

Szondi György

Búbja tűnik elő, fülén
odalenn kanyargó őszi derű
kövek komolya konoklik üdén
dicső fény henyel el velünk
Háramlik szerte kaptatás kacaja
kettőknek sokaknak ódonan
vidor a tengés négy a kézláb
napunk henye búja mind odavan
terpeszben az emelkedettség kész táp
egységben az erő
erőben a velünkvaló